

[Arbejdsministeren]

retning af noget, som vi syntes var fornuftigt og anvendeligt, og som lå på linje med de tanker, vi havde gjort os, at gå ind i det store kompromis.

Socialdemokraterne havde stillet forslaget, det får de æren for. Vi havde gjort os nogle tanker, der gjorde, at vi kunne være med, og det får vi så forhåbentlig æren for. Jeg håber så, at den brede enighed betyder, at der i fællesskab bliver skabt nogle løsninger for de mennesker, vi forsøger at hjælpe, med det kompromis, vi indgik i sidste uge, og så kan vi alle sammen engang i januar 1988, når vi skal til valg, prøve at kæmpe om æren.

For så vidt angår hr. Carsten Andersens spørgsmål vedrørende side 89 vil jeg sige, at det, der blev citeret fra side 89 i rapporten om arbejdsmarkedet og arbejdsmarkedets politik, mere er et udtryk for en faktisk oplysning, nemlig den, at de unge, der kommer ind på arbejdsmarkedet, har ajourførte uddannelser og derfor større kendskab til den ny teknologi, og derfor er de i forvejen bedre rustet til at klare opgaverne end den ældre arbejdskraft. Men det er ikke udtryk for vores politik. Det er netop derfor, vi siger i redegørelsen om den offensive arbejdsmarkedspolitik, at da ca. 75 pct. af dem, der vil være ude på arbejdsmarkedet i år 2000, allerede er der i dag, så bliver der en meget stor opgave i retning af at øge efteruddannelsen. Vi skal omskole og omkvalificere hele tiden. Det er i den forbindelse, vi satte målet om en fordobling af efteruddannelsesindsatsen, og på det punkt vil jeg da godt medgive hr. Kaj Poulsen, at det meget vel kan være, at det mål viser sig at være for beskedent, men så må vi revurdere det og revurdere det i opadgående retning, hvis det er det, der er behov for. Det er faktisk den vurdering af, at der er et behov, der er svaret på hr. Carsten Andersens spørgsmål. Vi venter ikke bare passivt på, at tingene bliver løst ved, at der bliver skiftet ud på arbejdsmarkedet.

I øvrigt vil det være sådan, at de unge, der går ind i dag, på det tidspunkt er blevet ældre, og så er der nogle andre unge, der har bedre og ajourførte uddannelser, for dette er jo ikke noget, man løser én gang for alle, det er en kontinuerlig proces, hvor tingene hele tiden udvikler sig.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes, en debat som denne skal være konstruktiv, og det prøver jeg også at være. Derfor vil jeg spørge ministeren en gang til, for det kan være, han ikke hørte mit spørgsmål i første omgang.

Jeg spurgte, om man slet ikke gjorde sig tanker om nogle positive særforanstaltninger for kvinder. Det kan være i virksomheder, og det kan såmænd også være i ministerierne og andre offentlige virksomheder, at man ser på, hvordan kønsfordelingen er. Nu laver vi så en handlingsplan for, hvordan vi får det ændret, og så laver man en evaluering senere og ser, hvor langt vi er kommet, hvad det er for håndgreb, vi ikke kan bruge, og hvad det er for nogle, vi skal bruge fremover. Altså noget handling her og nu, for det er ikke nok at appellere til kvinderne om at gå ind i utraditionelle erhverv.

Vi står med dette problem – hvad enten vi nu kan lide det eller ej – i masser af år, hvis ikke der gøres noget drastisk nu. Det er en af de ting, jeg kunne forestille mig at man virkelig kunne gøre, og til beroligelse for dem, der tror, at det er noget specielt socialistisk, fordi det kommer fra et socialistisk parti, kan jeg hilse og sige, at ideen har været praktiseret i USA i store virksomheder gennem en årrække. Der er det lykkedes at få kvinder ind på lederstillinger og på mellemliderstillinger og at få en bedre kønsfordeling i det hele taget, og det er jo den vej, vi skal, hvis vi ellers mener noget som helst med ligeret og ligestilling. Det var det ene, jeg spurgte om.

Det andet, jeg spurgte om, var: skal vi ikke i gang med nogle særforanstaltninger på uddannelsesstederne, f.eks. i form af at stille et vist antal pladser til rådighed for kvinder? Så kan vi sige: de pladser er der for kvinder på disse uddannelsessteder, og i det omfang der er for mange der vil ind på pladserne, har vi sikret, at i hvert fald halvdelen bliver kvinder.

Et tredje spørgsmål – så nu er min taletid igen opbrugt – er: bliver der tale om, at vi for en del af de penge, der nu bliver sat af i AF-systemet, får nogle indvandrerkonsulenter? Det er der vistnok efterhånden meget hårdt brug for.

(Kort bemærkning).